

RAST

Imala sam nepunih jedanaest godina kada sam jasno spoznala cikličnost života. Sećam se, bila sam kažnjena, sedela sam u mraku svoje sobe i slušala kroz otvoren prozor ciku i graju dece koja se igraju napolju. Ponavljala bih sebi: „I ovo će proći. Zamisli samo koliko ćeš biti srećna sutra kada im se pridružiš! Zamisli samo koliko velika sreća dolazi posle ove tuge!” Kasnije, tokom odrastanja, izgovarala bih ovo kao mantru uvek kada bih bila povređena, ljuta ili tužna. Razumela sam jako rano da je čovek biće promene i rasta. I da rastemo kroz nama nepoznate procese u kojima smo nekada na vrhu, a nekada na dnu. I jedno i drugo neizostavne su koordinate sadržajnog i ispunjenog života.

U nekom periodu htela sam sve – sada i odmah, da porastem preko noći, da zgrabim život, da ništa ne propustim. Prihvatila sam rast kao imperativ, kao ultimativni uslov života. A nije tako. Ima onih dana koji su za preživljavanje. Kada se samo umirimo i čekamo da prođe. Kao što se sklanjamo od oluje koja divlja sve dok ponovo ne izađe sunce. E tada, kada sunce ponovo izađe, tada je vreme za rast, tada je vreme za nepristajanje na prosečnost.

RASTI, PENJI SE, LETI...

Neka su doba za rast, neka za preživljavanje.
I ma koja da je sezona,
sve je prolazno stanje.
Zato je važno da se odeneš u skladu s prilikama,
da misli ispuniš budućim stanjima, željenim slikama.
Da ti prekrate vreme kada uđeš u zimski san
i čekaš da se ponovo krug zavrti
i svane prolećni dan.
Između rađanja i smrti bezbroj je ovih ciklusa
i često za rešenjima tragamo,
dok nam čuče ispred nosa.
U preživljavanja jeku
potraži sklonište, kućicu neku,
da se u sebe zavučesh
i nestpljenja skute da svučesh.
Da čekaš, i skupljaš snagu
kad sunce ponovo grane
da poletiš po zvezdanom tragu.
Jasan je to znak
da je nastupilo vreme rasta,
zauzdaj nebeski zrak
i pusti se duž talasa.
Prikupi znanja i iskustva na tom putu,
rasti, penji se, leti...
i svakom se preživljenom bolu sa osmehom osveti.